

Folk til Ansvar for den militaire Ret, fordi de ikke gjøre en saadan Anmeldelse. Jeg kan, som sagt, ikke see rettere, end at der her er nogen Uklarhed tilstede, og jeg skal henstille, om den ikke kan være fremkaldt derved, at man uden videre til de ældre Regler i det militaire Straffelovudkast af 1850, hvor det var fastsat, at den, der undlod Anmeldelsen, skulde straffes som den Skyldige selv, har i Overensstemmelse med, hvad der er optaget i den civile Straffelov, tilføjet et Tillæg om, at Anmeldelsespligten dog ikke skal udstrækkes til den Skyldiges Slægtninge o. s. v., uden at man har været opmærksom paa, at dette Tillæg ikke passede i den militaire Straffelov. Jeg skal dog ikke forfølge Spørgsmaalet herom videre paa dette Sted; jeg har kun villet nævne det, fordi det paa Grund af de anførte Bestemmelser ikke er mig ganske klart, hvilke Forudsætninger der gaaes ud fra med Hensyn til den militaire Jurisdictions Omraade, og hvorvidt man har meent, at kunne drage den civile Befolkning ind derunder. — Jeg skal derimod nu gaae over til at berøre et Par Punkter, paa hvilke det, som før antydet, forekommer mig, at Lovforslaget i en temmelig høj Grad støder an mod de Retsbegreber, som vi civile Jurister have, og med Hensyn til hvilke jeg derfor vil henstille til Overveielse, om det virkelig er nødvendigt, at gaae saa vidt, som Lovforslaget gjør. Dette gjælder saaledes for det Første om en Paragraph, som jeg oprigtig maa tilstaae, at jeg slet ikke forstaaer. Det er Lovforslagets § 51, som siger: „Har Noget i beruset Tilstand forbrudt sig imod Tjenestpligter, bliver Gjerningen, om Beruselsen end har naaet den højeste Grad, at betragte som forsættlig.“ Den Tanke, der skal ligge i disse Ord, kan jeg ikke rigtig forstaae. Det forekommer mig nemlig, at man dog ikke kan sige, at den Omstændighed, at en Mand er beruset, kan gjøre en Gjerning til forsættlig, naar den ellers ikke ifølge sin Natur er det. Naar f. Ex. en Mand er sat til at passe paa Militairetatens Gjenstande, til at vogte Noget for Ildsfare eller andet deslige, men han af Ekthedesløshed eller i Druffenskab lader være at passe paa, og der saa skeer Skade, da er

det naturligtvis indlysende, at der foreligger en Uagtsomheds Forbrydelse, og at Manden maa straffes derfor — og han vil blive straffet derfor efter Lovforslaget —, men det synes dog umuligt at kunne være Meningen, at den Omstændighed, at Manden er fuld, skal kunne medføre, at han skal betragtes som den, der med Forsæt har stiftet Ild paa. Jeg kan forstaae den Tanke, at man vil sige, at Beruselse aldrig skal være en undskyldende Omstændighed, men jeg kan ikke forstaae den Tanke, at den Omstændighed, at Subjectet er beruset, skal kunne gjøre en Handling, der i sig selv er uagtsom, til fortsættelig. Jeg vil henstille til den høitærede Minister, om den Tanke, der saaledes synes at ligge i § 51, ikke blot skyldes en uheldig Redaction af samme. Den ældre tilsvarende Bestemmelse i Lovudkastet af 1850 udtrykte sig paa en anden Maade, og paa en Maade, som ikke gav Anledning til den af mig omtalte Misforstaaelse. I § 61 af det militaire Straffelovudkast af 1850 heed det nemlig, at „Druffenskab, som er bevitket ved frivillig Nydelse af berusende Drikke, kommer, om samme end har naaet den højeste Grad, ikke i nogen Betragtning ved Subordinationsforbrydelser eller andre Overtrædelser af Tjenestpligter“. Det forekommer mig, at disse Ord vare klarere, og at de ikke gave Anledning til nogen Misforstaaelse, idet de udtalte, at Druffenskab aldrig skulde være en Undskyldningsgrund. Jeg veed derfor ikke, hvorfor man nu har ombyttet dem med en Regel, som vil blive ganske overordentlig drakonisk, den nemlig, at en Handling, der kun vilde blive straffet som uagtsom, hvis den var udført af en Person i ædru Tilstand, skal gaae over til at betragtes som forsættlig for hans Vedkommende, fordi han er fuld. — Blandt andre Bestemmelser, som jeg ligeledes finder meget strenge, og som idetmindste støde en civil Jurist endeel, skal jeg eksempelvis nævne § 124, idet jeg dog med Hensyn til samme vil gjentage, at jeg her taler under al mulig Reservation, idet jeg ikke kjender tilstrækkelig nøie til de militaire disciplinaire Forhold, og at jeg, hvis det virkelig er nødvendigt, at saadanne Bestemmelser maae findes i en mili-